

сьмъ баша. — Ам' че азъ не сьмъ ли майка? Но въ туй обстоятелство огнь дьхамъ, жьднъ сьмъ или по-добрь искамъ пълно наказаніе за едно непросгително свращаніе, (и туй като казваше г-жа Хрисодактилица, бѣше ся исчервила като макъ). Разбирате ли мя господине? — Разбирамъ вы, госпожде. Но допростѣте ми да си останъ на мнѣніето и да Вы кажъ пакъ че прѣди да ви ъхъ прѣдамъ като осѣденицъ да ви ъхъ отсѣдѣхъ като подсѣдима. — Правѣте пѣкъ каквото щѣте! рече гнѣвно. г. Хрисодактелица, като придружи думьтъ си съ едно изразително искривяваніе на лицето. — Уталожѣте ся и вы отъ другъ странъ, госпожде. — Ще ся уталожъ само когато ъхъ чужъ затворенъ въ нѣкой мѣнастырь. — И азъ когато учительтъ на фортепіаното ся опрости за выжгы съ тѣзи къщъ. Законътъ трѣба да ся извърши. — Не, това недѣйте го казва! Това нѣма да стане. Не! Никогда! Никогда! Свѣтътъ ще ся развали! — По добрь да ся развали свѣтътъ а не да ся развали законътъ. — Оставѣте мя. За име Божіе! Не можъ да слушамъ таквызь приказки.

Г-жа Хрисодактилица остави съпруга си и влѣзе въ стаѣтъ си шушнещецъ.

— Ще и отмьстѣхъ.

ГЛАВА 34.

Дъщерята.

Когато г. Хрисодактилъ останъ самъ бѣше ядосанъ, но покрываше ядѣтъ си подъ привидно спокойствіе. Отвори изново писмото, което прѣди малко бѣ прочелъ и ланиты-тъ му станъхъ досущъ червены.

Поплеска пакъ рѣцѣ и щомъ ся яви слугата рече му: — Кажи на Ерминіѣ да дойде.

Слугата отиде и Ерминія съ непричесанъ косъ, влѣзе, поздрави башъ си и сѣднъ. Помыслилъ бы нѣкой че